

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 20 lipca 2022 roku znak: ON. (...)1.977.2022.AR Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w S. utrzymał w mocy orzeczenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności wydane w dniu 12 maja 2022 roku przez (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w G. o numerze (...). (...)1.305.2022.BM., konstatując, iż aktualna ocena funkcjonowania K. S. nie spełnia przesłanek do uznania go za osobę niepełnosprawną w stopniu znacznym w myśl art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych.

Od niniejszego rozstrzygnięcia, w dniu 16 sierpnia 2022 roku K. S. wniósł odwołanie, zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu poczynienie nieprawidłowych ustaleń faktycznych w odniesieniu do jego stanu zdrowia prowadzących do konkluzji, iż kwalifikuje się on do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, podczas gdy w rzeczywistości jest on osobą całkowicie niezdolną do samodzielnej egzystencji, wymagającą pomocy osoby trzeciej.

W uzasadnieniu ubezpieczony podniósł, iż stan zdrowia, od czasu wydania pierwszej decyzji w 2016 roku uległ pogorszeniu, o czym świadczy zgromadzona dokumentacja medyczna w sprawie i wskazująca na następujące schorzenia: chorobę L.-C., astmę oskrzelową, obrzęk limfatyczny kończyny lewej niewiadomego pochodzenia, utrata wzroku, wylonione jelito grube oraz przepukliny brzuszne, które wespół tworzą stan całkowitej niezdolności do samodzielnej egzystencji.

Tak stanowiąc, K. S. wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uznanie go za osobę niepełnosprawną w stopniu znacznym.

W odpowiedzi na odwołanie, pismem z dnia 23 sierpnia 2022 roku, Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w S. wniósł o oddalenie odwołania w całości, zaś z ostrożności procesowej – o nieobciążanie Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w S. kosztami postępowania w myśl art. 102 k.p.c.

W uzasadnieniu wskazano, iż skład orzekający uznał, że rozpoznane u K. S. stany chorobowe naruszają sprawność organizmu i powodują ograniczenia w pełnieniu ról społecznych i kulturowych z uwagi na skutki spowodowane schorzeniami oznaczonymi symbolem O8-T. Niemniej jednak, odwołujący się – mimo konieczności udzielania mu częściowej pomocy w związku z powyższym – nie wymaga aktualnie sprawowania nad nim stałej lub długotrwałej opieki w zaspokajaniu bieżących potrzeb życiowych. Dlatego też, Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w S. – wobec niespełnienia przez wnioskodawcę przesłanek pozwalających na zaliczenie do znacznego stopnia niepełnosprawności – nie miał podstaw do wydania innego orzeczenia niż zaskarżone.

Tak stanowiąc, replikujący wniósł jak w petitum odpowiedzi na odwołanie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. S. ma obecnie 54 lata, zdobył wykształcenie wyższe jako inżynier elektryk. Od 19 stycznia 2017 roku jest osobą niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym, niezdolną do pracy. W okresie poprzedzającym – od 26 listopada 2015 roku do 31 grudnia 2016 roku – stwierdzono u niego niepełnosprawność w stopniu znacznym.

12 kwietnia 2022 roku ubezpieczony złożył wniosek do (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w G. o wydanie orzeczenia o ponowne ustalenie stopnia niepełnosprawności. Wskutek powyższego, (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w G., w dniu 12 maja 2022 roku o godzinie 8:30 wyznaczył posiedzenie w przedmiocie rzeczzonego wniosku. W jego toku ustalono, iż K. S. cierpi na chorobę L.-C., dychawicę oskrzelową, ostrą niewydolność nerek. Wskutek przebytego nowotworu złośliwego jelita grubego, u K. S. wyloniono jego fragment dla zespolenia jelitowego – stomii. Skład orzekający stwierdził, że skutki naruszenia sprawności organizmu u ubezpieczonego powodują, iż jest on niezdolny do pracy oraz wymaga częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych, orzekając, iż u

badanego stwierdza się stan niepełnosprawności w stopniu umiarkowanym do 31 maja 2025 roku. Orzeczenie wydano na podstawie badania przedmiotowego oraz podmiotowego.

Dowody:

- orzeczenie o stopniu niepełnosprawności (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności z 11 grudnia 2015 roku znak (...).1. (...).2015.BM k. 30-30v
- wniosek wraz z zaświadczeniem lekarskim k. 89-87 akt osobowych ubezpieczonego
- zawiadomienie z 20 kwietnia 2022 roku k. 92 akt osobowych ubezpieczonego
- karta leczenia szpitalnego z 6 maja 2022 roku k. 18-19v, 25-27
- ocena zawodowa z 12 maja 2022 roku k. 93 akt osobowych ubezpieczonego
- ocena stanu zdrowia z 12 maja 2022 roku k. 95 akt osobowych ubezpieczonego
- protokół z posiedzenia składu orzekającego z 12 maja 2022 roku k. 96 akt osobowych ubezpieczonego
- orzeczenie o stopniu niepełnosprawności (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności z 12 maja 2022 roku, znak (...). (...).1.305.2022 k. 98 akt osobowych ubezpieczonego
- dokumentacja medyczna k. 40 koperta

31 maja 2022 roku K. S. wniósł odwołanie od wskazanego orzeczenia do Wojewódzkiego Zespołu (...) o Niepełnosprawności w S. żądając jego zmiany poprzez orzeczenie stopnia niepełnosprawności w stopniu znacznym, albowiem jego stan zdrowia i obecna sytuacja nie pozwalają mu na samodzielną egzystencję. W wyniku wszczętego postępowania odwoławczego, orzeczeniem z 20 lipca 2022 roku Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w S. utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie w całości, stwierdzając brak podstaw do spełnienia przez ubezpieczonego przesłanek określonych w art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, odnoszących się do znacznego stopnia niepełnosprawności. Orzeczenie wydano na podstawie badania podmiotowego i przedmiotowego.

Dowody:

- odwołanie z 31 maja 2022 roku k. 107 akt osobowych ubezpieczonego
- zaświadczenie lekarskie z 31 maja 2022 roku k. 16-18
- zawiadomienie z 11 lipca 2022 roku k. 112-113 akt osobowych ubezpieczonego
- ocena zawodowa z 20 lipca 2022 roku k. 114 akt osobowych ubezpieczonego
- ocena stanu zdrowia z 20 lipca 2022 roku k. 115 akt osobowych ubezpieczonego
- protokół posiedzenia z 20 lipca 2022 roku k. 116 akt osobowych ubezpieczonego
- orzeczenie Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w S. z 20 lipca 2022 roku znak ON. (...).1.977.2022.AR k. 117 akt osobowych ubezpieczonego
- orzeczenie lekarza Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 22 lipca 2022 roku k. 15
- dokumentacja medyczna k. 40 koperta

K. S. w związku ze stwierdzonymi schorzeniami ma istotne trudności w pełnieniu bieżących ról społecznych i kulturowych, boryka z ograniczoną sprawnością ruchową wymagając pomocy syna podczas realizacji podstawowych czynności życiowych takich jak zakupy, czy utrzymanie codziennej higieny osobistej.

Ubezpieczony od 2015 roku pozostaje w regularnym leczeniu głównego schorzenia układu pokarmowego – choroby L.-C.. W wyniku powyższego, 4 listopada 2015 roku przeprowadzono resekcję esicy spojenia H. i odcinkową resekcję jelita cienkiego z powodu niedrożności. W dniu 22 lipca 2019 roku przeprowadzono resekcję zstępnicy, co skutkowało wyłonieniem stomii końcowej na poprzecznicy z powodu stwierdzonej niedrożności oraz przetok okolicy kolostomii, zapadnięcia kolostomii i przetok okołodbytnicznych. Niespełna kilka miesięcy później, 20 stycznia 2020 roku przeprowadzono operację przepuklin brzusznych pooperacyjnych, zaś 27 kwietnia 2022 roku dokonano uwolnienia zrostów jelitowych, resekcji kikuta esicy i odbytnicy, resekcję odcinkową jelita cienkiego oraz drenaż ropni wewnątrzbrzusznych. W toku omawianego leczenia, K. S. odbył kilka pobytów w szpitalnych oraz na (...) w związku z pojawiającym się cyklicznie pogorszeniem stanu zdrowia w zakresie układu pokarmowego.

Aktualnie, K. S. znajduje się w stanie ogólnym dobrym. Jest wydolny krążeniowo, a parametry życiowe są w normie; brzuch jest niebolesny, o prawidłowej strukturze, wolny od objawów otrzewnowych, zaś stomia jest prawidłowa.

Ustalony przebieg choroby L.-C. u ubezpieczonego, jest ciężki i skomplikowany, co jest typową cechą tego schorzenia. Prowadzona terapia oraz leczenie chirurgiczne dały zadowalające efekty, mimo konieczności usunięcia całego jelita grubego, zaś ocena internistyczna przeprowadzona w marcu 2022 roku oraz badania w maju 2022 roku – wykazały stan zdrowia bez istotnych odchyleń. Niemniej jednak, konieczne jest dalsze leczenie i nadzór specjalistyczny K. S., jak również okresowa pomoc innych osób w codziennym funkcjonowaniu w związku z towarzyszącym mu dyskomfortem fizycznym. Mimo poważnego schorzenia głównego i innych, współistniejących – w tym stłuszczenia wątroby czy kamicy pęcherzyka żółciowego – nie dają one wespół podstaw do stwierdzenia niepełnosprawności w stopniu znacznym.

W dniu 27 maja 2024 roku K. S. podczas pobytu w Sądzie Rejonowym Szczecin-Centrum w Szczecinie poruszał się samodzielnie, nie korzystając z pomocy osób trzecich oraz nie korzystając z urządzenia dźwigowego znajdującego się na terenie budynku, ułatwiającego poruszanie się osobom niepełnosprawnym po schodach.

Dowody:

- opinia główna i uzupełniająca biegłego lekarza z zakresu gastroenterologii dr n. med H. K. z 11 marca 2023 roku i 12 lipca 2023 roku k. 59, 89
- opinia główna i uzupełniająca biegłego lekarza z zakresu chirurgii lek. med. Z. F. z 6 listopada 2023 roku i 29 stycznia 2024 roku k. 122, 172
- fotografie k. 140-146
- notatka służbowa z 27 maja 2024 r. k. 198
- częściowe zeznania K. S. k. 196

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów: ze źródła osobowego, dokumentów i fotografii oraz pisemnych opinii biegłych, szczegółowo wymienionych w pierwszej części uzasadnienia. Przechodząc do ich oceny – dokumentacja (dotycząca postępowania przed organem I i II instancji, medyczna oraz fotograficzna) zgromadzona w aktach postępowania, była sporządzona przez uprawnione do tego organy, zgodnie z przepisaną prawem procedurą. Nadto, w jej warstwie fotograficznej oraz medycznej, przedstawiała w sposób wyczerpujący, spójny i kompleksowy

stan zdrowia K. S., stanowiąc jednocześnie obszar i podstawę orzekania nie tylko (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w G. czy Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w S., ale i Sądu. Co istotne, jej treść oraz wymowa nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania. Oceniając pisemne opinie (główne i uzupełniające) biegłych lekarzy z zakresu gastroenterologii oraz chirurgii, Sąd wskazuje, iż wywód w nich poczyniony był jasny, kompletny i pozbawiony wewnętrznych sprzeczności, a ich treść korelowała z pozostałym materiałem dowodowym w sprawie, określając w sposób jednoznaczny stan zdrowia K. S. i takiej ich oceny nie były w stanie podważyć zarzuty wywodzone przez odwołującego się w toku procesu.

W odniesieniu zaś do zeznań K. S., Sąd dał wiarę jego depozycjom w części, w jakiej referuje stan swojego zdrowia oraz dolegliwości i trudności, jakie mu towarzyszą w związku z rozpoznanymi u niego schorzeniami. Niemniej jednak, ich treść pozostawała w istotnej sprzeczności co do poczynionych ustaleń samodzielnie przez Sąd, w zakresie, w jakim wskazywał, iż nie ma możliwości samodzielnego poruszania się i w związku z tym, wymaga pomocy osób trzecich. Bowiern, w sposób niebudzący wątpliwości, zweryfikowano w dniu 27 maja 2024 roku, iż na planowany termin rozprawy, odwołujący się przybył ze swojego miejsca zamieszkania i nie potrzebował pomocy pracowników ochrony w poruszaniu się po budynku sądu, wejściu schodami czy skorzystaniu z odpowiednich urządzeń transportujących, znajdujących się na jego terenie (w budynku sądu nie ma windy). Takie ustalenia pozwoliły Sądowi zatem uznać, że K. S., mimo istotnych problemów zdrowotnych, jest w stanie przemieszczać się samodzielnie, wbrew temu, co zeznał przed Sądem. Wobec tak poczynionych wniosków, Sąd stwierdza, iż ocenił materiał dowodowy wspólnie, kierując się dyrektywami wysłowionymi w art. 233 k.p.c. i przyznał mu - w rezultacie poczynionych rozważań - walor wiarygodności, kluczowy dla procesu ustalenia stanu faktycznego niniejszej sprawy.

Przechodząc do rozważań materialnoprawnych, należy przypomnieć, iż orzekanie o stopniu niepełnosprawności jest regulowane przez ustawę z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz.U. z 2023 r. poz. 100) oraz rozporządzenie Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 roku w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz.U. z 2021 r. poz. 857).

Zgodnie z treścią art. 3 ust. 1 wspomnianej ustawy, rozróżnić można trzy stopnie niepełnosprawności: znaczny, umiarkowany i lekki. Do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji (art. 4 ust. 1 ustawy). Z kolei, do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych (art. 4 ust. 2 ustawy). Istotne przy tym jest, że niezdolność do samodzielnej egzystencji oznacza naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację (art. 4 ust. 4 ustawy). Do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne (art. 4 ust. 3 ustawy).

Standardy w zakresie kwalifikowania do poszczególnych stopni niepełnosprawności uregulowane zostały w przywołanym akcie wykonawczym. Wyżej wymienione rozporządzenie precyzuje pojęcia użyte przez ustawodawcę. I tak, w zakresie kwalifikowania do znacznego stopnia niepełnosprawności, niezdolność do pracy oznacza całkowitą niezdolność do pracy zarobkowej z powodu fizycznego, psychicznego lub umysłowego naruszenia sprawności organizmu (§ 29 ust. 1 pkt 1), konieczność sprawowania opieki - całkowitą zależność od otoczenia polegającą na pielęgnacji w zakresie higieny osobistej i karmienia lub w wykonywaniu czynności samoobsługowych, prowadzeniu gospodarstwa domowego oraz ułatwiania kontaktów ze środowiskiem (§ 29 ust. 1 pkt 2), konieczność udzielania pomocy, w tym pomocy w pełnieniu ról społecznych - zależność od otoczenia wymagającą wsparcia w czynnościach

samoobsługowych, w prowadzeniu gospodarstwa domowego, współdziałania w procesie leczenia, rehabilitacji, edukacji oraz w pełnieniu ról społecznych właściwych dla każdego człowieka zależnych od wieku, płci, czynników społecznych i kulturowych (§ 29 ust. 1 pkt 3). Natomiast w zakresie kwalifikowania do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności - czasowa pomoc w pełnieniu ról społecznych oznacza konieczność udzielania pomocy (zależność osoby od otoczenia, polegającą na udzieleniu wsparcia w czynnościach samoobsługowych, w prowadzeniu gospodarstwa domowego, współdziałania w procesie leczenia, rehabilitacji, edukacji oraz w pełnieniu ról społecznych właściwych dla każdego człowieka, zależnych od wieku, płci, czynników społecznych i kulturowych) w okresach wynikających ze stanu zdrowia (§ 30 ust. 1 pkt 1), a częściowa pomoc w pełnieniu ról społecznych oznacza wystąpienie co najmniej jednej okoliczności wskazanej powyżej (§ 30 ust. 1 pkt 2).

Przy zastosowaniu powyższych zasad, zdaniem Sądu, należało przyjąć, że zaskarżone orzeczenie Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności odpowiadało prawu. W rozpoznawanej sprawie poza sporem pozostawało, iż wnoszący odwołanie jest osobą niepełnosprawną. Spór dotyczył – jak wspomniano na wstępie - stopnia niepełnosprawności. K. S. kwestionował bowiem zaliczenie go przez Zespoły do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności (odpowiednio w G. i S.) do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, domagając się orzeczenia znacznego stopnia niepełnosprawności.

Z przeprowadzonych przez przedstawicieli zarówno Powiatowego, jak i Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności ustaleń wynika, że choć stany chorobowe (w szczególności schorzenie główne – choroba L.-C.) występujące u odwołującego się niewątpliwie naruszają sprawność organizmu i obniżają zdolność do pełnej aktywności życiowej i społecznej, to jednak nie czynią odwołującego osobą stale zależną od otoczenia. Spostrzeżenia organu co do oceny sprawności i realnych możliwości odwołującego się do samodzielnej zdolności zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych przy okresowej pomocy osoby trzeciej, potwierdzili powołani w sprawie w sprawie biegli sądowi z zakresu gastroenterologii oraz z zakresu chirurgii, to jest specjalności odpowiednich do schorzeń występujących u K. S..

Po zbadaniu odwołującego i analizie dostępnej dokumentacji medycznej, biegły z zakresu gastroenterologii podkreślił, że stan zdrowia odwołującego oceniany zgodnie ze specjalnością biegłego, powoduje u K. S. umiarkowany stopień niepełnosprawności. Biegły wyjaśnił, że mimo ciężkiego przebiegu choroby L.-C., konieczności dalszego leczenia i pozostawania pod nadzorem specjalistycznym, nie ma podstaw do stwierdzenia niezdolności do samodzielnej egzystencji. K. S. jest w ogólnie dobrym stanie, wolnym od objawów otrzewnowych, zaś wykazane stłuszczenie wątroby i kamica pęcherzyka żółciowego nie są schorzeniami, które wpływają na ocenę stanu zdrowia ubezpieczonego.

Do tożsamyh wniosków co do stopnia niepełnosprawności odwołującego się, doszedł biegły z zakresu chirurgii, nie znajdując nie znalazł podstaw do przyjęcia, że schorzenia rozpoznane na dzień wydania zaskarżonego orzeczenia u K. S. powodowały wyższy niż umiarkowany stopień niepełnosprawności. Biegły podkreślił, że niewątpliwym jest to, że ubezpieczony ma liczne choroby, które powodują dyskomfort i uciążliwość w codziennym funkcjonowaniu, opisując uprzednio szczegółowo przebyte zabiegi medyczne. Zarazem jednak stwierdził, iż schorzenia te nie występują w zaawansowaniu tego rodzaju, że implikowałyby stan bezradności, rozumiany jako konieczność stałej lub długotrwałej opieki innych osób.

Z tak sformułowanymi wnioskami opinii biegłych nie zgodził się odwołujący. Argumentował, że jego obecny stan zdrowia – z uwagi na liczne choroby współistniejące, obecność worka stomijnego i przepukliny - uzasadnia zaliczenie go do wyższego stopnia niepełnosprawności, aniżeli wskazywali na to biegli. Organ nie kwestionował wniosków opinii na żadnym etapie postępowania.

Sąd wobec treści podnoszonych przez stronę odwołującą nie znalazł postaw – o czym wywiódł na wstępie - aby domagać się od biegłych dodatkowych wyjaśnień – poza wydanymi opiniami uzupełniającymi - i przyjął wnioski opinii biegłych za własne. Bowiem ponownie należy podkreślić, iż są one rzetelne, oparte na dostępnej dokumentacji medycznej oraz bezpośrednim badaniu ubezpieczonego, co pozwalało przyjąć poczynione ustalenia za miarodajne dla skonstruowania stanu faktycznego w sprawie, także w zakresie stopnia wnikliwości badania strony

odwołującej i rozpoznania charakteru, nasilenia jej dolegliwości. W rezultacie, całokształt wniosków przedstawionych przez powołanych w sprawie biegłych sądowych odpowiadał na zadane przez Sąd pytania i zawierał logiczny wywód oparty o wszechstronną analizę zgromadzonej dokumentacji medycznej. Biegli w sposób przekonujący uzasadnili swoje stanowisko odnosząc się do obowiązujących przepisów stanowiących podstawę orzekania o stopniach niepełnosprawności oraz wskazując przesłanki medyczne, które legły u podstaw dokonanej przez nich oceny. Nie sposób przy tym pominąć, iż opiniujący biegli to wysokiej klasy fachowcy o wieloletnim doświadczeniu klinicznym oraz wieloletnim doświadczeniu orzecznictwem i specjalnościami odpowiednich do dolegliwości wnoszącego odwołanie.

Dodatkowo wymaga podkreślenia, że w postępowaniu odwoławczym od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności, dokonywana jest ocena prawidłowości tego rozstrzygnięcia na dzień jego wydania, co oznacza, iż ocena stanu zdrowia strony jest dokonywana na dzień 20 lipca 2022 roku. Zmiany, które zaszły w stanie zdrowia po tej dacie, nie podlegają ocenie w niniejszym postępowaniu sądowym. Przedłożona dokumentacja medyczna (k.72-73) nie może być wzięta przez sąd pod uwagę, albowiem Sąd orzeka według stanu medycznego istniejącego w dacie wydawania orzeczenia przez Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności. Gdyby z dokumentacji przedstawionej w trakcie procesu wynikało nowe schorzenie, które ujawniło się w trakcie procesu sądowego, wówczas stosownie do art. 477¹⁴ § 6 k.p.c., Sąd uchyliłby orzeczenie i przekazał sprawę do rozpoznania Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności. Tymczasem, odwołujący upatrywał znacznego stopnia niepełnosprawności w kilku przepuklinach, które zostały uwidocznione w badaniu USG z 19 kwietnia 2023 roku. Uchylenie zaskarżonego orzeczenia nie mogło mieć miejsca, bowiem przedłożenie przez wnioskodawcę dodatkowej dokumentacji medycznej nie stanowi nowej okoliczności, o której mowa we wspomnianym wyżej przepisie. Zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 5 maja 2017 r. (III AUa 2144/16) „Nowe okoliczności”, to schorzenia istniejące przed wydaniem decyzji, lecz wykazane przez ubezpieczonego dopiero po wniesieniu odwołania do sądu albo ujawnione na podstawie badań lekarskich w trakcie postępowania sądowego i których nie oceniał ani lekarz orzecznik, ani komisja lekarska organu rentowego. Orzeczenie to odnosi się wprawdzie do § 4 tegoż przepisu, ale zachowuje swoją aktualność także przy analizie § 6 art. 477¹⁴k.p.c.. W wyroku z 9 listopada 2017 r. III AUa 424/16 Sąd Apelacyjny w Szczecinie uznał, że nowa okoliczność w rozumieniu art. 477¹⁴ § 4 k.p.c. to tego rodzaju zdarzenie faktyczne, które choć powstałe po wniesieniu odwołania, ma znaczenie dla oceny stanu zdrowia do dnia decyzji, ale już nie na przyszłość.

W konsekwencji, okoliczności medyczne, na które powoływał się odwołujący, stanowić mogłyby jedynie podstawę do ponownego wystąpienia z wnioskiem o ustalenie niepełnosprawności, pozostają jednak bez wpływu na ocenę prawidłowości zaskarżonego rozstrzygnięcia organu z 20 lipca 2022 roku.

Dla przyjęcia znacznego stopnia niepełnosprawności konieczne jest wystąpienie przynajmniej jednej z dwóch przesłanek: całkowitej niezdolności do pracy (poza ewentualnie pracą w warunkach chronionych) i stałej lub długotrwałej opieki oraz pomocy innej osoby w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji. Ani z opinii biegłych (zarówno głównych, jak i uzupełniających) ani z dokumentacji zgromadzonej w sprawie, nie wynika występowanie drugiej ze wskazanych w realiach przedmiotowej sprawy, zaś sam K. S. – poprzez samodzielne stawiennictwo na rozprawie w dniu 24 maja 2024 roku – dowiódł, że mimo uciążliwości zdrowotnych, jest w stanie poruszać się bez pomocy osób trzecich, przebywając istotną odległość, jaką jest trasa z G. do S..

Wobec całokształtu powyższych rozważań, Sąd stanął na stanowisku, że orzeczenie Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w S. z dnia 20 lipca 2022 roku znak ON. (...).1.977.2022.AR odpowiadało prawu. W tych warunkach należało uznać, na podstawie dyspozycji art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., że odwołanie jako nieuzasadnione podlegało oddaleniu, o czym orzeczono w sentencji orzeczenia.

Sędzia Joanna Szyjewska – Bagińska

Z:

(...)

- (...)

(...)

18.7.2024 r. sędzia Joanna Szyjewska-Bagińska